

**R. P. Fr. Ioannis Poncii, Corcagia-Hiberni, Ordinis Ff.
Minorvm, Sacræ Theologiæ Lectoris Ivbilati, Olim in
Collegio Romano S. Isidori Primarij Professoris;
Philosophiæ Ad Mentem Scoti Cvrsvs Integer**

Poncius, Joannes

Lugduni, 1659

4. Vtru[m] duo corpora possint esse in eode[m] loco.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95688](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95688)

CONCLUSIO I.

consequenter eo ipso quo partes vnitæ ponuntur in loco, necessariò sequitur totum esse in loco, & è contra.
Si autem queratur, in quo debeat poni ipsum vbi.
Respondetur, quod potius in partibus: tum quia priores sunt toto, tum quia possunt manere in eodem loco in quo est totum, absque eo quod totum sit in illo loco, scilicet vnione; totum autem nequit esse in loco, quin illæ sint in loco ipsius.

In quo sub-
 iectur vbi
 quo totum
 ponitur in
 loco.

41 *Obiicies*. Superfluit omnis alia præsentia præter præsentiam quantitatis aut substantiæ, quæ est subiectum quantitatis: nam eo ipso, quo poneretur illa sola præsentia, & cætera coniungerentur cum quâtitate aut illa substantia, ponerentur in loco; & eo ipso quo quantitas aut illa substantia moueretur ab hac præsentia ad aliam, cætera illa mouerentur similiter; ergo sufficit vna præsentia.

Respondetur negando antecedens, nam alia præsentia requiruntur vel ex hoc ipso capite, quod non sit maior ratio ponendi præsentiam in vno quam in reliquis, & quod possit poni in omnibus. Ad probationem antecedentis dico primo, eam posse negari iuxta principia posita in nostra confirmatione: dico secundo, quamuis concederetur, tamen non inde sequi sufficientiam vnius præsentia sic, quin alia debeat poni propter rationem iam dictam: quod totum confirmari potest per ea quæ diximus de duplici vnione lib. 1.

42 *Obiicies secundo*. In illo solo debet poni præsentia, quod per se moueri potest motu locali: sed quantitas aut substantia affecta quantitate est quæ sola per se moueri potest localiter: ergo in illa sola debet poni præsentia.

Respondetur negando maiorem, debet enim poni in omni illo, quod mouetur, quomodocumque moueatur, si possit habere præsentiam absque quod illud aliud, quod per se moueri dicitur, habeat præsentiam in eodem loco. Deinde quando dicitur quod sola quantitas aut substantia affecta quantitate per se moueatur; si intelligatur per hoc, quod illæ solæ moueantur, aut illæ solæ habeant præsentiam, falsum est: si intelligatur quod motus illorum solum intendatur à mouente, etiam falsum est: nam sæpe mouens per se solum intèdit motum qualitatis alicuius, vt caloris, verbi gratia; si vero intelligatur quod per se moueatur illa substantia, quantum ad hoc quod denominationes effectuum potius simpliciter debeant dici de toto, quam de partibus aut accidentibus, quando etiam illæ denominationes competunt toti, concedi potest minor, & negari, vt dixi, debet maior.

43 *Obiicies tertio*: omnia, quæ sunt in toto quanto, sunt quanta eadem quantitate: ergo omnia quæ sunt in toto præsentia localiter sunt præsentia eadem præsentia.

Respondetur negando consequentiam, quia plures quantitates sunt impassibiles, non vero plures præsentia.

Dices: quantitas est fundamentum seu ratio fundandi præsentiam, ergo si quantitas sit vna, præsentia debet esse.

Respondetur, distinguendo antecedens: præsentiam circumscriptiuam impenetrabilem, concedo antecedens; præsentiam definitiuam & penetrabilem nego antecedens, & similiter distinguo consequens: præsentia circumscriptiuæ & ex se impenetrabilis, transeat: præsentia definitiuæ & ex se penetrabilis, nego consequentiam.

QVÆSTIO I V.

Vtrum duo corpora possint esse simul in eodem loco.

44 **C**ertum est plures res & substantias etiam materiales esse de facto naturaliter in eodẽ loco, vt patet de materia prima, forma substantiali, quantitate & accidentibus omnibus competentibus composito ex materia prima & forma illa; & hinc sequitur, quod ex pluralitate rerũ ac distinctione non sequatur, quin possint omnes esse in eodem loco naturaliter; & consequenter, quandoquidem nulla alia ratio sit, ob quam Angeli plures non possunt naturaliter esse in eodem loco, dicendum esse potius quod possint. Difficultas ergo est de substantiis aut rebus affectis diuersa quâtitate seu de substantiis aut rebus, quæ nõ vnitur inter se mediâ informatione aut inhesionem.

Plures substantia, quæ naturaliter expellunt se ab eodem loco, atque adeo naturaliter nequeunt esse in eodem loco, possunt diuinitus seu supernaturaliter esse in eodem loco. Hæc est communissima cum D. 4. d. 49. quæst. 16. & D. Thom. ad 44. quæst. 2. art. 2. contra Durandum ibidem.

Plura cor-
 pora pos-
 sunt esse in
 eodem.

Probatum autem primo, quia nulla est in hoc repugnantia, vt patebit ex solutione obiectionum.

45 *Confirmatur primo*: quia difficilius captu est, quod vnum corpus possit simul & semel esse in duobus locis, quam quod duo corpora possint esse in eodem loco: illud potest fieri, vt dicemus quæstione sequenti: ergo & hoc. Maior patebit comparando obiectiones huius conclusionis ad obiectiones, quæ proponuntur contra replicationem corporis vnius in diuersis locis.

Confirmatur secundo, quia non magis repugnat duo huiusmodi corpora poni in vno loco, quam duo contraria in summo in eodem subiecto: sed hoc potest fieri supernaturaliter: ergo & illud.

Probatum secundo, quia de facto corpus Christi dum exiuit ex vtero Virginis, & ingressus est ad suos Discipulos ianuis clausis, necessario fuit pro aliquo tempore vel instanti simul cum vtero Virginis, & parte illa domus, per quam intrauit. Præterea quando in Ascensione sua penetravit Cælos, vt ait Paulus ad Hebræos quarto, necessario fuit simul cum Cælis, neque aliter intelligi potest, quomodo penetraret Cælos: ergo possunt duo esse naturaliter in eodem loco.

Confirmatur: quia Patres exponunt modum, quo Christus fecit hæc omnia sic, vt velint ipsum penetrasse illa corpora, per quæ transiuit, absque apertione eorum: ergo ita sentiendum est potius quam tenendum cum Durando oppositum, qui frustra & gratis confugit ad aliam explanationem, dicendo Christum exiisse è claustro Virginis, intrasse ad Discipulos, & penetrasse Cælos, transiendo de extremo in extremum non transito medio; nam hic modus operandi est aut difficilior, aut æquè difficilis, ac modus ille penetrandi corpora, quæm communis sententia, & Patres amplectuntur.

46 *Obiicies*. Expulsio alterius quantitatis est effectus formalis quantitatis: ergo quando quantitas ponitur in loco, debet necessario expellere aliam quantitatem; effectus enim formalis non potest impediri, quando applicatur sufficienter ipsamet forma.

Confirmatur: impenetrabilitas, quæ est passio quantitatis, non distinguitur realiter ab ipsa: ergo necessario semper debet esse impenetrabilis, & consequenter nequit admittere simul aliam quantitatem.

Respondetur distinguendo antecedens: est effectus formalis primarius, & inseparabilis ab illa, nego antecedens est effectus formalis & separabilis, concedo antecedens, & nego consequentiam.

Ad confirmationem respondeo distinguendo primam consequentiam: debet esse impenetrabilis illa impenetrabilitate, quæ est proprietas ipsius, concedo consequentiam: alia impenetrabilitate, nego consequentiam primam, & secundam etiam. Itaque, vt dixi in prædicamento Quantitatis, solum impenetrabilitas naturalis, seu in ordine ad potentiam naturalem, est proprietas quantitatis, non verò impenetrabilitas in ordine ad potentiam supernaturalem.

Obiicies secundo: Duæ partes eiusdem quantitatis nequeunt penetrari vlla ratione: ergo nec vna quantitas cum alia quantitate. Probatum consequentia: quia est eadem ratio de penetrabilitate duarum partium eiusdem quantitatis, ac de penetrabilitate duarum quantitatum distinctarum. Probatum antecedens: quia de essentia quantitatis est habere suas partes extra se inuicem: ergo nequeunt partes ipsius esse simul.

Confirmatur: quia duæ partes motus aut durationis, nequeunt coexistere vni durationi: ergo nec duæ partes quantitatis possunt coexistere eidem loco.

Respondetur negando antecedens cum sua probatione. cuius ratio patet ex dictis in disputatione de Quantitate.

Z z 3 Ad

Ad confirmationem nego consequentiam, & disparitas est: quod partes motus dicunt successionem essentialiter, qualem non possent dicere, si essent simul: duæ vero partes quantitatis nihil essentialiter dicunt, propter quod repugnaret eas esse simul. Imo ipsis aduersariis concedenda est disparitas inter partes motus, & quantitatis, quia alias, quemadmodum duæ partes motus nec simul nec successive possunt coexistere eidem durationi: ita nec duæ partes quantitatis possent coexistere eidem loco, quod est absurdum, ac contra experientiam.

48 *Obiicies tertio*: sequeretur eundem locum bis reple-ri, & latera eius à duobus causis totalibus extendi, & red-di à se inuicem distantia; & præterea eundem locum, in quo esset vnū corpus, repleti & esse vacuum: repleti qui-dem, quia contineret vnum illud corpus; esse vero va-cuum, quia non haberet corpus aliud, cuius esset capax.

Respondetur, si per bis repleti intelligatur repleti à duobus, quorum quodlibet sufficienter repleret, quamuis alterum non adesset, concedendo illam partem se-quela; si aliud intelligatur, quod sit inconueniens, nego illam.

Ad illud de distantia laterum *respondeo*: si illa duo cor-pora penetrata moueretur simul à se ipsis ad locum, quod effectiue efficerent vt latera loci, quem occuparent, dista-rent à se inuicem, non tamen ita, vt quodlibet, esset causa totalis, sed vt partialis tantum. Si vero illa extensio late-rum nō fiat ab ipsis effectiue, sed ab alia causa; minus vir-get difficultas, vt patet. Quod si de extēsiōe formali lo-quamur, quæ scilicet sit per hoc, quod illa corpora im-pediant, quo minus latera loci possint cōuenire inter se, sicut facerent si non essent illa corpora inter illa: Dico illam formalem extensionem & impedimentum illud prouenire à duobus illis corporibus, tanquam à pluri-bus causis partialibus totalis extensionis & impedimen-ti; quamuis enim quodlibet ex ipsis esset sufficiens im-pedimentum, & actu totaliter impediret, si alterum non fuisset; tamen quando alterum est, neutrum est totale impedimentum.

Ad tertiam partem sequela *respondeo* eam negando, quia nō ab eo dicitur locus vacuus, quod careat corpore quod posset habere, sed ex eo quod nullum contineat corpus, & quod posset tamen continere; unde locus con-tinens vnum corpus sibi commensuratum, non est va-cuus, quamuis careat alio corpore, quod simul cum prio-ri corpore posset habere.

CONCLUSIO II.

Substantiæ 49 *Substantie illa corporea, quæ naturaliter expellere so-*
sublunares lent se inuicem à loco, non possunt naturaliter esse in
nequeunt eodem loco; & huiusmodi substantia sunt omnes sublunares
naturaliter ad minus. Hæc est omnium quantum ad primam partem,
esse in co- & communissima quoad secundam contra Fernelium,
dem loco. Petrum, Ioannem, & Argentinam.

*Probat*ur prima pars: ideo illæ substantiæ expellunt se inuicem naturaliter, quia habent virtutem naturalem expellendi se inuicem, quando debite applicantur: sed non potest naturaliter ab illis tolli illa virtus: ergo nō potest fieri quin naturaliter expellant se inuicem, & consequen-ter nequeunt naturaliter esse simul in eodem loco.

*Probat*ur minor: quia principium naturale expellēdi se inuicem à loco est quantitas: sed non possunt priuari natu-raliter quantitate: ergo nequeunt priuari virtute natu-rali expulsiua.

Confirmatur: quia nulla potest experientia aut ratione ostendi, quæ suadeatur contrarium; sed omnis experientia fauet nostræ conclusioni: ergo tenenda est potius quam opposita.

*Probat*ur secunda pars conclusionis: quia omnes sub-stantiæ sublunares habent quantitatem: ergo omnes expellunt se inuicem à loco, & nequeunt esse in eodem loco.

Confirmatur experientia, quæ de qualibet substantia sublunari corporea haberi potest.

50 Dixi autem in conclusionē: substantia corporea

sublunares ad minus; quia non est adeo certum quod Cæ-li sint impenetrabiles, neque enim adest sufficiens prin-cipium colligendi cum certitudine, quod astra errantia nō moueantur per Cælum penetrando ipsum, vt etiam non est certum quod afficiantur quantitate, quæ est principii impenetrabilitatis cum enim hæc vocetur proprietas materiæ, & non sit certum, quod Cæli constent materia, non erit etiam certum quod habeant quantitatem: & li-cet etiam haberent quantitatem, posset adhuc dubitari, an quantitas in Cælis petat connaturaliter expulsionem astrorum errantium ab eodem loco: licet enim esset eius-dem rationis cum quantitate sublunari, adhuc tamen posset in Cælis non exigere expulsionem aliorum corpo-rum omnium ab eodem loco, quamuis illam exigeret in sublunariis. Sed de hoc in libris de Cælo.

51 *Obiicies*. In condensatione plures partes quantitati-uz reducuntur ad eundem locum, & consequenter pene-trant se.

Confirmatur: quia scyphus plenus aqua admittit vlti-mus aliquos nummos, si dimittantur in ipsum, absque effusione aquæ: & panis recens vino immersus imbibit vinum ita, vt vtrumque retineat eundem locum: ergo natu-raliter fit penetratio corporum sublunarium quantita-tiarum.

Respondeo, abstrahendo iam à modo, quo fit conden-satio, negando consequentiam in hoc sensu huius conclu-sionis, quia hæc conclusio vult quod non possint res quā-titatiue penetrare se inuicem sic, vt manente re vna in eodem situ, quo ante, alia res possit occupare eundem lo-cum, quidquid sit an possit occupare eundem, mutato si-tu prioris corporis per qualitates aut agentia condensan-tia. Sed de hoc melius, quando agemus de generatione & corruptione.

Ad confirmationem respondeo negando consequentiam: quia dum iniiciuntur nummi in scyphum, aqua intume-scit, & crescit in cumulum in medio scyphi, accipiendo tantum loci ex parte aeris, quantum reliquit nummis, & ideo potius crescit sic in cumulum: quàm superfluit, quia siccitas labiorum scyphi impedit superfluentiam, cuius signum est, quod humectatis labiis statim incipiat de-fluere. Ad illud de pane dico, manifeste apparere quod intumeat, & acquirat plus loci quam ante: & deinde quamuis non acquireret, non sequeretur consequentia, quia vinum recipitur in poris panis, expulso aëre, aut aliis substantiis tenuibus.

QVÆSTIO V.

An idem corpus possit esse simul in duobus locis.

52 *C*ertum est experientia & communi consensu, vnū corpus non posse naturaliter esse in pluribus locis simul, nec circumscriptiue, nec definitiue. Certum est etiam vnum corpus posse esse in pluribus locis, ita, vt in vno sit circumscriptiue, & in alio definitiue aut sacramentaliter, acita etiam, vt in pluribus locis sit definitiue, vt patet in mysterio Eucharistiæ: nam corpus Christi est sacramentaliter in pluribus locis, & circumscriptiue in cæ-lo. Itaque difficultas huius quæstionis est, an idem corpus possit esse supernaturaliter in pluribus locis circumscri-ptiue, hoc est cum correspondentia partium sui ad par-tes cuiuslibet ex illis locis; quæ tamen difficultas, ex sup-positione quod corpus posset vlla ratione esse simul in pluribus locis, meo iudicio non deberet moueri in du-bium, quia prorsus est eadem ratio de existentia corpo-ris in duobus locis circumscriptiue, ac definitiue, seu sa-cramentaliter, vt ex dicendis apparebit.

CONCLUSIO.

53 *I*dem corpus potest esse in pluribus locis simul circum- Idem cor-
scriptiue. Hæc est Scoti in quarto distinct. 10, quæst. 1. pus potest
art. 2. cum suis & recentioribus fere omnibus, quos citat esse in plu-
& sequitur Suarez tom. 3. in 3. par. disput. 8. sect. 4. Arriaga hic ribus locis
sect. 8. contra D. Thomam 4. distinct. 10. qu. 2. & alios The- circumscri-
mistas, quos citant, & sequuntur Vasquez tom. 3. in 3. par- ptiue.
tem distinct. 189. & Complutenses hic.

*Probat*ur